

La Humanitat

Redacció
6, Eld Poissonnière
—
Xecs postal
Paris, C. 64850
SANTIAGO VILA
Paris (IX)
5, Fbg Poissonnière
Paris (IX)
Tel. PRO 15-01, poste 168

PORTANTVEU d'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA adherida a SOLIDARITAT CATALANA

Paris, Març del 1953 — Núm. 133.

Fundador : LLUIS COMPANYS

PREU : 20 francs.

PER UNA POLITICA NACIONAL

No creiem que es pugui acusar els catalans d'haver-se desentès en cap moment dels problemes generals de la política espanyola. Conscients dels nostres deures envers les institucions republicanes hem procurat contribuir tothora, durant aquests darrers quatorze anys, a l'esforç comú dels diversos sectors antifranquistes.

La nostra col·laboració als governs Giral i Llopis fou, cal reconèixer-ho, lleial i sincera; i si alguna vegada es manifestà alguna discrepància, no fou mai amb el desig d'entorpir o d'obstaculitzar, sinó amb la voluntat de millorar i de fer més efectiu el treball polític. Recordi's sinó alguns dels advertiments que formularem aleshores i que prenen ara, al cap d'uns anys, la significació de veritables profecies.

En relació als governs Albornoz i Gordon Ordàs, la nostra actitud ja fou diferent. Si bé continuàvem mantenint-nos fidels a les institucions, ens era ja impossible, per raons que hem exposat reiteradament, donar el nostre suport a uns governs que no reunien les condicions necessàries per orientar i dirigir la política republicana. D'ençà de la constitució del govern Gordon Ordàs, el divorci entre els representants de les institucions i el conjunt de les forces republicanes no ha fet més que accentuar-se, fins arribar a la trista situació actual, corolari obligat d'una actuació curulla de desencerts i de passivitat.

Malauradament, els republicans espanyols no són pas els únics que s'aparten de les exigències del moment actual. Vegeu sinó les recents declaracions del PSOE i del PNB oposant-se a la lloable temptativa de la CNT de propiciar una acció conjunta de les diverses forces de l'emigració republicana. I si aquesta presa de posició té poca importància pel que toca als nacionalistes bascs, és dissortadament cabdal en quant es refereix als socialistes espanyols car aquesta organització per raons prou conegudes i especialment per la seva privilegiada situació en el front internacional, és la més apta per esdevenir el vincle i el gresol de la política republicana.

Doncs, l'organisme a qui correspondria jurisdiccionalment la gestió dels interessos republicans — el govern Gordon — i el Partit més indicat per exercir aquestes funcions rectores — el Partit Socialista — es troben igualment desqualificats: l'un, per incapacitat manifesta, l'altre per voluntari dessistiment.

En aquestes circumstàncies, es de veure que la disgregació que ja predomina es farà cada dia més palesa i que el prestigi inherent a la causa republicana anirà reduint-se fins a límits difícils de vaticinar. Es una constatació greu, ja ho sabem, però que no es pot eludir.

Per altra part, ens sembla obvi que els catalans tenim una responsabilitat massa gran per poder limitar-nos a fer una simple constatació resignant-nos a una inactivitat que no volem ni podem acceptar. Tenim uns deures específics que no podem deixar d'honorar siguin les qui siguin les eventualitats de la política espanyola. Però que ens plagui o no, hem de tenir el coratge d'encarar-nos amb aquesta simple i crua realitat: si volem continuar treballant per l'alliberament del nostre poble, hem de fer-ho sols, entre nosaltres únicament, sense comptar ni amb el suport ni amb la col·laboració de cap agrupació que no sigui de disciplina estrictament catalana. En una paraula, hem de decidir-nos, i sense tardar, a fer una política autènticament nacional.

Que no es cregui, tantmateix, que aquesta decisió comporta un abandó total o parcial del rol tradicional de Catalunya en el conjunt de la política espanyola. Significa solament el refús de solidaritzar-nos amb unes forces o millor, amb uns dirigents que han perdut momentàniament la carta de navegar, i la nostra voluntat de salvaguardar, malgrat totes les defallències, el patrimoni moral i material de Catalunya.

Ja sabem que, dissortadament, els partits catalans no estan exempts de divergències i que aquestes han pogut semblar, alguna vegada, considerables. Però estem segurs que els apremis de l'hora i l'esperit cívic que no acostuma a abandonar-nos permetrà que, ben aviat, ens sigui possible oferir com una lliçó i com un exemple, l'unió sincera i fraternal de tots els catalans patriotes.

Però és evident que la política nacional que ens disposem a emprendre no tindria cap efectivitat si no es feia de cara a l'interior. La nostra acció serà tant més eficient quant millor reeixirà a obtenir l'adhesió dels compatriotes que esperem, com nosaltres mateixos, el restabliment de la llibertat. Ens proposem d'assolir una més estreta compenetració, una més íntima comunitat entre ells i nosaltres de manera a eliminar completament la distinció que fins ara es feia, entre l'interior i l'exterior.

Aquesta és, ens sembla, la única política que es pot fer actualment. Per la nostra part, no regatejarem cap sacrifici per tal d'assegurar-ne l'èxit i volem esperar que el nostre criteri serà compartit per tots els catalans que desitgen, com nosaltres, la reconquesta de la sobirania catalana i la restauració de les llibertats nacionals.

EL DEURE dels CATALANS

A VUI, en la dissort, igualment com anys enrera, en les diades més joioses de la pau democràtica, el deure dels catalans continua essent el mateix: fer tot el possible per tal de conservar d'enlertir i de fer prevèl·ler, a tots els àmbits de la pàtria, el nostre esperit i la nostra cultura. Sense deixar-nos descoratjar pels desenganys viscuts ni per aquells altres possibles que un destí advers pugui encara reservar-nos.

Altres desfetes, sinó més injustes, més aclaparadores que la darrera, havem tingut de sofrir en el transcurs de les centúries. Tanmateix no és solament el poble català el que n'ha sofert. Davant dels nostres ulls — d'ençà que tenim us de raó —, grans Imperis han caigut, algun d'ells anorreat per sempre.

El cas nostre és diferent. Catalunya no ha estat mai definitivament vençuda. Ni al temps del Compte Duc d'Oliver, ni sota el poder despòtic de Felip V, ni als dies d'ara, malgrat que hagin estat aplegades tantes forces — a majoria d'entre elles, internacionals —, contra nosaltres.

Si evocuem les jornades antigues, la història ens dona la raó. Si pensem en les hores presents, els signes són ben esperançadors. L'esperit català comença a refluïre amb una força creixent. Petita flama — mai extingida —, que, ara fa pocs anys, els eters « botiflers » donaven per morta, avui comença, de bell nou, a encendre's en el cor de la nostra joventut i el dia de demà, que ja no pot trigar gaire, il·luminarà, triomfalment, totes les contrades catalanes.

Malgrat les amenaces que s'amunteguen en els horitzons d'Àsia i d'Europa, malgrat que l'esdevenidor proper dels pobles sembli incert, n'hi ha una, per nosaltres, de certesa indestructible. Aquesta: que qualsevol que sigui el camí que la Humanitat segueixi, l'esperit català, i amb ell la nostra Catalunya, renaixerà sempre en definitiva, darrera de totes les proves que hagi de suportar.

Així és el que ens fan preveure les lliçons de la Història, la realitat present, i el convenciment íntim que tenim que els ideals nobles, sincerament sentits pels homes, no poden morir mentre el món visqui.

Ara bé, ¿en quin sentit deu esmerçar-se el nostre esforç per tal de preparar la victòria? Indubtablement en el sentit d'aplegar, dins d'una acció coordinada tots els que estiguin decidits a defensar els ideals de catalanitat i d'esquerra en el seu doble caire polític i social. Sense que restin fora de l'aplec — fet de bona voluntat i de germanor sincera — mes que aquells que, per llur propia decisió, vulguin restar-hi. Sense exclusivismes de cap mena, qualsevol que sigui el pretexte amb el qual hom vulgui justificar-los. Quan

són tan difícils i complicades com avui les situacions polítiques ningú no pot atribuir-se el monopoli de l'incert en la tàctica que cal seguir

per ANTONI XIRAU

per tal d'aconseguir el restabliment de la democràcia.

Per començar, gran cosa fora d'arribar, a la fi, a unir-nos tots els catalans democràtics. Aquest fora el primer pas endavant pel bon camí. Unió i compenetració completa entre ells i nosaltres — també sincerament units — els que encara ens veiem obligats a viure a l'exili. Un cop així aconseguit, posar-nos d'acord, tots plegats, quant a la tàctica política que convingui seguir en cada moment prècis i, sobretot, actuar eficaçment el més eficaçment possible de cara al país.

Així és el que caldria fer tot seguit, abans que no sigui massa tard i s'ens emporti la ruada dels esdeveniments futurs. No oblidem que la victòria només poden veure-la aquells que saben merèixer-la.

Catalunya, el poble català, sí que la merèixen, i estem segurs que tornaran a ésser, com foren durant tantes anyades de la nostra vida, un bell exemple per a tots els pobles de la Península, durant les jornades que s'apropen — més poc a poc o més depressa segons sigui l'evolució de la política europea — però que no mancaran d'arribar inexorablement.

Aquell dia, sigui quan sigui, E.R. de Catalunya — rejuvenida, disciplinada, plena d'entusiasme —, estem segurs que ocuparà el lloc d'honor on sempre s'ha trobat d'ençà de la seva constitució que tan eficaçment va contribuir a la proclamació de la República.

LA CRISI DE LA JOVENTUT CATALANA

per VICTOR TORRES

Un gran diari parisenc ha fet recentment una interessant enquesta sobre els problemes generals de la joventut i en particular sobre les seves reaccions davant dels problemes polítics i socials. Un gran nombre de joves ha pres part a aquest sondatge, explicant lliurement les opinions i les inquietuds de les noves generacions.

Si veiéssim concloure succeïment, ens caldria admetre que la impressió general que es desprèn d'aquestes confessions, es una impressió de lassitud i de descoratjament. Hem llegit les lamentacions del fill de família burgesa que no vol seguir les petjades anodines i excessivament conservadores d'una ascendència enemiga per principi de canvis i de transformacions; i les crítiques amargues i segurament sinceres dels partidaris d'un règim fort, autoritari, propici a la mística i a la disciplina; els dramàtics debats de joves comunistes a la recerca de l'equilibri entre el progrés social i econòmic i el respecte de les llibertats individuals.

Un darrer l'altre, els fanàtics i els incréduls, els optimistes i els indiferents, els doctrinaris i els pragmàtics, ens han explicat, des d'angles ben diversos, els dubtes, els temors i les esperances d'una generació que s'ha incorporat a la vida a la vetlla de la segona conflagració mundial.

L'anàlisi d'aquest estat d'esperit ens portaria massa lluny i escaparia al nostre propòsit; però ens seria fàcil de subratllar un denominador comú d'inconformisme barrejat amb un desig sincer, gairebé diríem heroic, d'interpretar correctament el mal del segle i d'aportar-hi els remeis mes adequats.

No creiem pas que aquest estat d'esperit sigui exclusivament francès; car, si bé ens sembla probable (a la vista dels textos publicats) que la joventut d'aquest país no ha arribat a trobar els al·licients i els factors passionalis que condicionen el seu consentiment, que dir dels joves alemanys, per exemple, sol·licitats per influències tan divergents com l'enyorança del somni pangermanista i la necessària reducció democràtica? o dels joves italians que no troben, en el tímid reformisme democrata-cristià, les temptacions ofertes per les doctrines extremes? En tots els pobles de l'occident europeu, amb més o menys intensitat, existeix una crisi espiritual de la joventut.

Als Estats Units, on la preponderància dels factors materials, el culte de la prosperitat i l'absència de la major part dels complexos que a nosaltres ens preocupen, existeix una joventut aparentment conscient de la seva missió i satisfeta del seu destí. I per raons molt diferents, però perfectament explicables, no creiem que es pugui parlar de crisi de consciència en els pobles que es troben dins de l'òrbita soviètica.

El cas dels joves de casa nostra, catalans i espanyols, que s'han incorporat a la lluita per la vida sota el règim franquista, ens sembla molt diferent. Contràriament al que passa en la major part de països europeus, el que caracteritza la joventut de Catalunya i del rest de Espanya, es pre-

cisament una absència gairebé total d'inquietuds. Victimes de la mediocritat d'un règim que no pot oferir ni la relativa grandesa dels sistemes totalitaris ni les facilitats inherents al clima democràtic i liberal, els nostres joves compatriotes ofereixen avui el trist espectacle d'una generació absent dels debats que interessent el món sencer, manada d'inspiració, allunyada dels neguits creadors que constitueixen tradicionalment l'essència i la força de la joventut. Diguem tot seguit — ja ni caldria dir-ho — que la responsabilitat d'aquesta lamentable carència ha d'atribuir-se exclusivament al règim i als seus dirigents. Els millors aliats del franquisme es troben en la neutralitat intel·lectual, en el plàcid conformisme de la gent que no pensa, en els ciutadans que ignoren tot el que passa més enllà de les fronteres. Evitar les comparacions, esmorteir la intel·ligència, descoratjar la curiositat, frenar els entusiasmes i canalitzar l'impuls natural del nostre poble vers les simples preocupacions materials o les evasions folkloriques i esportives, heus ací l'objectiu que es proposen els franquistes amb l'ajut d'una premsa sotmesa i servil i de tot un aparell de propaganda que no té altra missió que la d'esterilitzar l'instint creador dels nostres compatriotes.

I ens cal reconèixer que aquest cínic objectiu ha estat momentàniament assolit. Mai potser, com ara, Espanya no havia estat un país orfe de tota preocupació generosa, insensible i indiferent al que passa més enllà dels Pirineus, sotmès a un isolament nefast que acabaria, si continués, eliminant els millors ressorts de la nostra ànima.

Es per això que tenim el deure de fer tot el que estigui al nostre abast per tal de centrar-nos aquesta perillosa passivitat. Estem plenament convençuts que els joves catalans no han perdut ni una sola de llurs esplèndides qualitats; en altres moments, quan era possible formular opinions i exterioritzar judicis, es produïen també, a Catalunya i al rest de Espanya, moviments espirituals provocats principalment pels elements joves i que tendien a incorporar — adoptant-les o no — les tendències filosòfiques, literàries o socials nascudes en altres latituds. Avui, sota el règim del general Franco, els únics derivatius permesos són el fanatisme religiós o la cega acceptació dels principis d'un partit polític que sintetitza tots els defectes de les ideologies totalitàries.

Ens cal doncs, en la mesura de les nostres forces, remeiar a aquesta tràgica situació. Hem de recordar als nostres joves el que ha estat Catalunya i el que pot tornar a ésser; els hi hem d'explicar les possibilitats immenses que s'ofereixen al nostre poble si entre tots reeixim a reconquerir la llibertat; els hi hem de fer comprendre, en fi, que no hi ha pitjor mal, per una nació que aspiri a un millor destí, que la indiferència i el renunciament.

Aquesta tasca es urgent i no podem eludir-la car d'ella depèn, en gran manera, el pervindre de Catalunya.

UNA CONFERENCIA DE JOSEP TARRADELLAS

La primera de les conferències organitzades pel Comitè Departamental del Sena d'Esquerra Republicana de Catalunya, tingué lloc el dia 14 de febrer a la Sala Lançy. El local s'emplena de militants i d'amics d'altres organitzacions que volgueren associar-se a aquesta iniciativa.

El President del C.D. senyor Narcís Sunyer, obrí l'acte explicant el propòsit d'aquestes assemblees informatives, que no és altre que el de permetre, per mitjà d'un estret contacte entre la direcció i la base del Partit, una intensificació dels nostres esforços de cara a l'enderrocament del franquisme i a la instauració a la nostra terra d'un clima de llibertat i de democràcia.

Seguidament, feu us de la paraula el nostre Secretari General Josep Tarradellas qui felicità el Consell Departamental per haver adoptat aquesta iniciativa, regraciant-lo, en-

sems, per haver-lo invitat a inaugurar-la.

La situació actual requereix un esforç sincer de clarificació; és necessari que tots els antifranquistes facin conèixer llur opinió sense cap reserva mental car és únicament així que ens serà possible sortir del greu moment que travessa la política catalana i espanyola.

La política catalana a l'exili, està sofrint una important desviació i ens cal tornar als principis que ens donen el triomf. De trenta anys ençà, fins a la guerra civil, les forces polítiques de casa nostra actuaren sempre com autènticament catalanes. Les exigències de la guerra varen fer necessària una lleu modificació en aquesta actitud, i algun dia caldrà establir la conveniència o l'error d'aquell canvi circumstancial. Després de la guerra, i amb el desig de no comprometre els esforços generals de l'antifranquisme, els catalans hem

continuat portant a terme una política anàloga a la que s'inaugurà el 1936. Recordà els termes de la nostra col·laboració als governs Giral i Llopis, com també el nostre refús de recolzar activament els governs successius presidits pels senyors Albornoz i Gordon Ordàs.

Es evident que la política espanyola d'avui dia ofereix un aspecte poc encoratjador a causa de la profunda desunió de les forces republicanes. En efecte, diu Josep Tarradellas, acabem d'enterar-nos de l'actitud presa pel Partit Socialista Obrer Espanyol i la U.G.T. com també del Partit Nacionalista Basc de refusar el pacte d'unitat proposat per la C.N.T. en el curs d'una reunió a la qual el nostre Partit va assistir. Aquesta presa de posició és molt greu, i ens obliga a nosaltres, els catalans, a treure'n les conseqüències que s'imposen, la més important de

(Passa a la pàgina 4.)